

Úvod

Tato kniha sestává z glos, poznámek a postřehů, které jsem dával dohromady od roku 2021. Dovolím si tedy začít pěkně od začátku. Novým rokem 2021.

Minulý rok, tedy ten s číslovkou 2020, byl hodně specifický a obávám se, že ani ten letošní nijak zvláště nevystoupí z jeho stínu. Jak dlouho asi budeme letos v karanténě a jak dlouho to ještě vydržíme?

Nechci však všet hlavu hned ve svém prvním povídání, ale mám-li být upřímný (a to já bych opravdu rád), tak se mi už pozitiva hledají jen těžko. Ale každý z vás má svých starostí dost, takže zde rozhodně není místo pro ty moje.

Co nás letos čeká, neví nikdo, ale upřímně, to nebylo jisté nikdy, takže zas takový rozdíl to není. Při vši té nejistotě, kterou život přinášel, přináší a navždy přinášet bude, jsou tu pevné body, jichž se můžeme chytit a držet. Tak například je jisté, že rok dva tisíce dvacet jedna začíná lednem. I když, tahle jistota také neplatí všude, ale u nás, podle gregoriánského kalendáře, to tak je. Ti, kteří slaví nový rok podle kalendáře juliánského, ho přivítají o čtrnáct dní později a například v Číně je nový rok plovoucí. A může nastat mezi dvacátým prvním lednem až jednadvacátým únorem. A v Orientu to bývá až prvním jarním dnem.

Začátek roku tedy není zrovna jistota, jak jsem se zprvu domníval. To už bude větší spoleh na ten první jarní den. I když, ten je jednou dvacátého, jindy zas jednadvacátého. Odchylka sice malá, ale přece jen tam je. Velikonoce, které jsou závislé na prvním jarním úplňku, také nelze brát jako pevný bod v kalendáři, takže je sice jisté, že Velikonoce budou, ale nikdo přesně neví kdy, dokud se

nekoukne do kalendáře. Držet se tedy těchto variabilních svátků a termínů také žádné pevné záchytné body nepřináší. Teď vám může připadat, že se do toho roku dva tisíce dvacet jedna vrháme po hlavě, bez rozmyslu a bez jistoty.

Máte pravdu. Do tohoto, stejně jako do těch roků minulých, opravdu skáčíme rovnýma nohama a nikdo nám nic negarantuje.

Já vám také nic zaručit nedokážu. Mohu vám jen slíbit, že se vám v této knize a v každém svém projektu pokusím zvednout náladu, nebo ji alespoň nepokazit. Budu se snažit, ale jak jsem už říkal, zaručit vám to nemohu.

Přeji vám všem, aby byl každý nový rok pro vás úspěšný. Abyste vy i vaši blízcí byli zdraví, veselí a šťastní. Aby si každý z vás mohl koncem roku říct: Stálo to za to žít. Ať už je rok 2021, nebo každý další.

Ananas

Na následujících řádcích se vám rád pochlubím pěstitelskými úspěchy mé ženy, která má tendenci zasadit všechno, co jen trošku slibuje, že se rozroste. Pokud má zasazovaná věc ještě navíc ambici, že i zaplodí, pak je jisté, že to půjde do květináče.

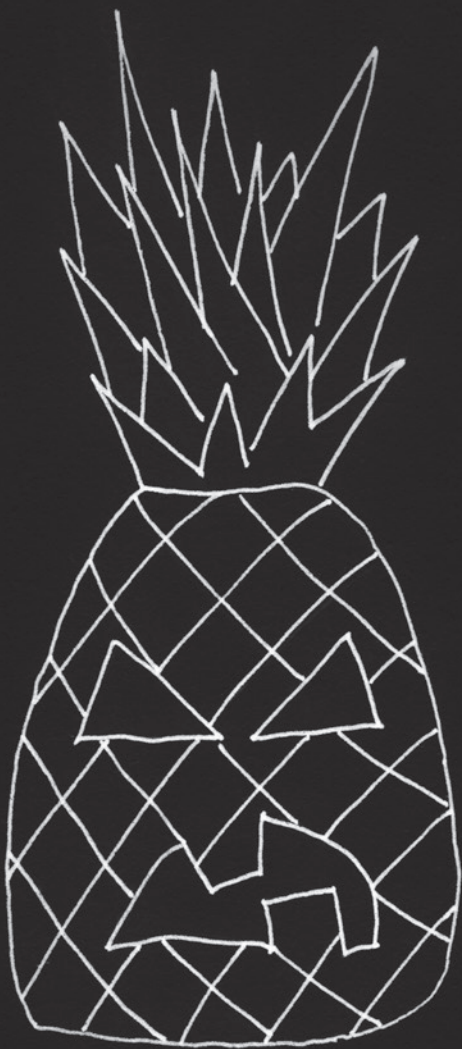
K posledním manželčiným majstrštykům patří ananas. Pro většinu z vás to asi nebude zas tak fantastický úspěch jako pro mě, ale kdyby se náhodou chtěl někdo inspirovat a nevěděl by, jak na to, je tu pro něj k dispozici má malá zahradnická poradna.

Začíná se tím, že si domů přinesete ananas. Ovšem je třeba, abyste už v obchodě vybrali ananas zdravě čerstvý a nepřežralý. To manželka zkouší tak, že se pokusí z ananasové růžice vytrhnout jeden list. Pokud to jde, není už ananas vhodný k pěstování, ale pokud se vám to nepodaří, máte ten správný plod.

Objevíte-li v obchodě ananasy s vytrhanými listy, pak vězte, že tam před chvilkou byla moje žena a hledala plod, který by se dal množit. Pokud takový najde, pak z něj doma nožem odkrojí listy, což dělá tak, že do ananasu vrazí nůž a pak listovou růžici obkrouží takovým způsobem, že ji nakonec vytáhne, podobně jako špunt z lahve.

Tu pak následně vloží do nádoby s vodou, kterou potom několik týdnů přenáší různě po bytě, protože to všude překáží, a navíc hrozí, že bych to ještě nakonec převrhl.

Když růžice spustí kořínky, přenáší manželka rostlinku i s vodou nadále po domě, protože ty kořeny prý musí být dlouhé. Jakmile nazná, že kořenový systém nového ananasu je dostatečně připraven na cestu do země, vrazí ho do květináče a zasype vhodným substrátem. Květináč s rostlinou pak někde postaví. Obvykle

do mé pracovny. Protože ananasu trvá tři až pět let, než zaplodí, a manželka si nenechá ujít šanci rozjíždět další a další pokusy, máme jich doma mnoho. Opravdu mnoho.

Ze začátku je to poměrně pěkná cestovní kytička, která tráví zimu doma a na léto je vynášíme ven. Zpočátku pěkné a roztomile malé lístečky se však brzy rozrostou do přibližně metrových, nevzhledných, tvrdých listů vyzbrojených na koncích velice ostrým pilovitým bodcem, který má jedinou funkci – bodat do mě. Ananasů máme v zimním období doma tolik, že dostat se v mé pracovně ke stolu je výkon hodný Indiana Jonese. A uniknout bolestivým zraněním je prakticky nemožné. Proto mívám v zimě popíchané a rozedřené nohy od chodidel ke kolenům z toho, jak se snažím projít, a v létě pak rozpíchaný hrudník a pořezané uši od toho, jak ananasy vynáším ven na sluníčko.

Když to takhle děláte dost dlouho, průměrně čtyři roky, tak vám najednou, zničehonic z prostředka té nevzhledné a agresivní kytky vyrazí květ a záhy vám doma roste váš vlastní ananas.

Manželka si někde přečetla, že květ i plod nádherně voní. Já však nic necítil a ve snaze přičichnout si zblízka jsem si popíchal nos i ústa a jen tak tak si zachránil oko. Než plod dozraje, trvá to dlouho. Pár měsíců, klidně i půl roku. Pak se ale můžete těšit na ten nejsladší, nejchutnější a nejčerstvější ananas, jaký si jen dovedete představit.

Akorát se vám těžko konzumuje, protože když jste ho šli sklídit, popíchaly vás jeho listy v obličeji tak škaredě, že se vám jen těžko otevírá pusa.

Závěr je takový, že ananas se doma vypěstovat dá, ale abyste si ho mohli vychutnat, potřebujete někoho šikovného, jako je moje žena, a někoho méně nešikovného, než jsem já.